

Europeisk arbetar- och fackföreningskonferens mot EU:s och Trojkans åtstramningspolitik

Tarragona, Spanien, 15-17 mars 2013

Svensk bulletin
nr 4, mars 2013

Massdemonstration i Madrid, 29 mars 2012

Konferensen stöds av:

Jan-Erik Gustafsson, styrelseledamot ST inom Universitet och Högskolor; **Marcus Carlstedt**, fackligt aktiv lärare, LR-Stockholm; **Gösta Torstensson**, Nej till EUs fackliga nätverk; **Rolf Axelsson**, förbundsstyrelseledamot Hamnarbetarförbundet; **Tomas Nilsson**, ordförande Gruv:4an & IF Metall Malmfälten; **Eskil Rönér**, förbundsordförande, Hamnarbetarförbundet; **Daniel Nordström**, medlem SSU och Livs, Stockholm; **Filip Tedelund**, medlem SSU och Livs, Stockholm; **Nima Djohari-Taimouri**, medlem SSU, Stockholm; **Jessica Moya**, ledamot Handelsklubb 20-717; **Åke Johansson**, styrelseledamot SEKO Mellannorrland; **Anders Didoff**, medlem Lärarförbundet, Stockholm; **Jonas Wallin**, förbundsordförande Svenska Elektrikerförbundet; **Kenneth Grampe**, lokalombudsman Transport Avd 46; **Mats Norrstad**, fackligt förtroendevald Lärarförbundet; **Göran Gustavsson**, ledamot av Kommunal Stockholms Läns Representantskap; **Abbas Mansouran**, arbetaraktivist, Stockholm; **Anthony Turkson**, fackligt aktiv lärare, Lärarförbundet, Stockholm; **Patrik Ljunggren**, ordförande Transport avd. 3, Göteborg; **Anders Vestman**, aktivist, Stockholm; **Eva Jonson**, medlem LSR, Stockholm; **Alfonso Ramirez**, avdelningsledamot IF Metall, Stockholms län

Delegaterna på Tarragonakonferensen åtar sig att stärka samarbetet

Den europeiska arbetstagarkonferensen i Tarragona inleddes på kvällen den 15 mars med ett öppet möte i Tarragonas kongresscentrum, i centrala Tarragona. Mötet välkomnades av en representant för Tarragonas kommunfullmäktige och av en representant för Kataloniens regering.

Ordförande för detta kvällsmöte var **Jordi Salvador Duch**, generalsekreterare för den fackliga landsorganisationen UGT:s avdelning i Tarragona och även en av samordnarna för Arbetarnas Internationella Nätverk (AIN).

Den fackliga landsorganisationen UGT:s generalsekreterare i Katalonien underströk i sitt anförande nödvändigheten av att ”komma fram till alternativa lösningar” och att ”särskilja våra allierade från dem som vi kämpar emot”, utan att förneka att det kan förekomma åsiktsskillnader mellan oss.

Övriga som talade var generalsekreteraren för den fackliga landsorganisationen CCOO (Arbetarkommissionerna) i Katalonien, en fackligt ansvarig från Sevilla i Andalusien (södra Spanien) samt fackligt och politiskt ansvariga från Tyskland, Portugal och Frankrike.

Själva konferensen hölls på lördag och söndag, 16-17 mars, med omkring 160 delegater, varav sex från Sverige. Utmärkande för konferensen var den fackliga och politiska bredden och att delegaterna var representativa för den dagliga kamp som bedrivs över hela Europa.

forts. >

Den dramatiska situation som råder i Spanien lyftes fram av ett stort antal spanska delegater, från olika synvinklar. **Rosa, språkrör för rörelsen mot vräkningar i Bilbao** (Baskien) berättade om den massrörelse som kämpar mot att hundratals familjer varje dag vräks från sina hem på grund av ekonomiska problem.

En **fackligt ansvarig för daglönearbetare inom jordbruket i Andalusien** rapporterade om hur myndigheterna dömer dem till dryga böter när de demonstrerar, i en situation där många inte har mer än ett par tusen kronor att leva på per månad. Samtliga delegater på konferensen stödde ett särskilt uttalande mot denna repression, genom att fördöma ”*det fruktansvärda öde som regeringen, EU och kapitalets diktatur dömer tusentals familjer till – familjer som drivs till ruinens brant*”. Denna aktivist från Andalusien återupptog den gamla parollen från den spanska revolutionen: ”*Jorden till den arbetar med den!*”.

Från Ungern kunde **Aradi Pal, fabriksarbetare och medlem i det Socialdemokratiska partiet (SZDP)** berätta att ”*tiotusentals handikappade har förklarats ’arbetsföra’ i en lag och förlorat sina ersättningar. De tvingas nu söka arbete på en arbetsmarknad som befinner sig i total upplösning*”.

Den nuvarande politiken ifrågasätter civilisationens alla framsteg, även universiteten. **Dominique Paumelle, fackligt aktiv inom universitetsväsendet i Frankrike**, berättade om hur ”*Den självständighet för universiteten som följer av nedskärningspolitiken leder till ett ifrågasättande av de anställdas villkor, till en regionalisering av examina och till att vissa universitet måste stänga under vintern för att de inte längre får kredit att betala för uppvärmningen!*”

”*Barbari... och motstånd mot barbariet*” är stridsropet från **Nuria, ung fackligt aktiv inom UGT i Katalonien**: ”*Vi är den bäst utbildade generationen i hela vår historia och ändå är 54% av ungdomarna i det här landet arbetslösa och resten utlämnade till otrygga arbetsförhållanden. Jag blir förbannad när jag ser vad Mariano Rajoy [premiärministern] föreslår i sin ’plan för ungdomars anställning’ – vi vill inte bli en förlorad generation!*”.

Luis Gonzalez, ansvarig inom UGT i Sevilla (Andalusien) spann vidare på samma tema: ”*För några dagar sedan fick vi fackliga aktivister den obehagliga överraskningen att få se ett fotografi som samlade generalsekreterarna för våra fackliga landsorganisationer,*

UGT och CCOO, med representanter för arbetsgivarna och för regeringen, alla samlade i Moncloa-palatset [regeringsbyggnaden] för att färdigställa en ’plan för ungdomars anställning’. Denna plan är en verklig förolämpning för de miljontals ungdomar i det här landet – som antingen inte kan hitta något arbete, eller som har förlorat ett på grund av de planer som dikteras av trojkan – för den handlar om osäkra anställningar med 350 till 400 euro [omkring 3000 kr] i månaden, utan rätt till socialförsäkringssystemen. Men för några år sedan, när ’socialisten’ Felipe Gonzales’ regering lade fram en ’plan för ungdomars anställning’ i princip med samma innehåll, så minns vi alla att de fackliga landsorganisationerna då organiserade den första generalstrejken efter Francos död, för att bekämpa den.

Och nu gör våra ledare anspråk på att skriva under ’pakter’ med samma personer som, i regeringen, dömer de unga som demonstrerar till miljontals euro i böter för påstådda ’överdrifter’ i samband med demonstrationerna. Nej, den ’sociala dialogen’ är inte en teoretisk fråga!”

”*Det finns en motsägelse*, fortsatte **Patrick Hébert, ledamot i den franska landsorganisationen CGT-FO:s högsta ledning**. *Under alla former så kämpar arbetarklassen emot, på sin egen nivå, även i de allmänna valen. Vid varje val ser vi hur den avgående regeringen tvingas bort av väljarna, såsom nyligen i Italien. Och ändå så fortsätter samma åtgärder att verkställas.*”

Hébert konstaterar att detta är möjligt på grund av att vissa fackliga ledare stödjer denna politik, och att ”*det är därför det är nödvändigt att organisera motståndet i vart och ett av våra länder. I Frankrike så samlade vi, den 1 december förra året, 500 arbetaraktivister, som var och en, i sina respektive organisationer, kämpar för att driva igenom en enhet mot trojkans och regeringens planer*”.

Christophe Bitaud, representant för franska Anarkosyndikalistiska Föreningen (UAS) framhävde ”*Europafackets och vissa fackliga apparaters ansvar i verkställandet av EU:s politik*”.

Pablo Garcia Cano, fackligt aktiv metallarbetare och medlem i Kommittén för ett arbetarnas och folkens förbund i Madrid, belyste på sitt sätt resultaten av de ”sociala dialogernas” politik: ”*Mer än 1000 kompetitivtets-avtal har tecknats i olika företag. I ett bilföretag ledde det till att två olika löneskalor infördes och att ersättningen för nattarbete avskaffades...*”.

”**Vi vill inte bli en förlorad generation**”

**Nuria, ung fackligt aktiv
UGT, Katalonien**

Peter Polke, fackligt aktiv lokförare i Berlins S-Bahn rapporterade om kampen man bedrivit sedan 1994 mot den privatisering som EU krävt och som redan lett till att hälften av arbetstillfällena har avskaffats: *”Det är det här priset vi har fått betala för den ”sociala dialogen”. Men 1000 av de 3000 arbetstagarna inom S-Bahn har nyligen skrivit under ett upprop till ledningen för vår fackförening för att de ska sammankalla ett stormöte med all personal, mot att lokaltågen säljs ut på auktion. Det är det som är fackföreningens mandat, för det är vi som är fackföreningen och att inte uppfylla detta mandat kommer bara att försvaga den.”*

Manus Bree, fackligt ansvarig inom SIPTU på Irland, förklarar att efter ”Croke Park”-avtalet från 2010, som upphäver strejkrätten under fyra år, så håller nu ett nytt avtal på att förhandlas fram. Men Croke Park-avtalet *”hindrade inte att 100 000 arbetstagare demonstrerade den 9 februari, mot återbetalningen av skulden”*.

Maria, fackligt aktiv lärare från Grekland pekar på liknande problem. *”Ingen arbetstagare kan vara nöjd med våra fackliga landsorganisationers politik. Gång på gång har de kallat till 24-timmarstrejker en gång i månaden, såsom den enda form av mobilisering mot trojkans memorandum. I februari blev arbetarna i Atens tunnelbana, efter åtta dagars strejk, tillbakavvingade till arbetet av regeringen [enligt lagen om ”rekvisition”], precis som sjömännen också blev. Även om ledningen för den fackliga landsorganisationen GSEE i ord stödde strejken, så gjorde de ingenting när de strejkande under hot tvingades återuppta arbetet; de gjorde ingenting för att mobilisera andra sektorer av arbetarklassen... Efter rekvisitionen kallade de till en ny 24-timmarsstrejk, tre veckor senare. För tre månader sedan, i min stad, röstade 116 lärare, av 160 på ett fackligt möte, för att begära av vår nationella ledning att de föreslår samtliga landsorganisationer att kalla till en enhetsstrejk för att driva tillbaka trojkan.”*

H-W Schuster, ordförande för Socialdemokratiska partiets (SPD:s) fackliga utskott i Düsseldorf och fackligt ansvarig inom Ver.di påminde om att den politik som påbörjades för tio år sedan i Tyskland, av den socialdemokratiska kanslern Schröder och hans Agenda 2010, har lett till en utbredning av fattigdom inom den tyska arbetarklassen *”utan jämförelse med några åtgärder sedan Andra världskriget”*.

En socialdemokratisk (PSOE) aktivist från Katalonien tog också upp kritiken mot de socialdemokratiska

ledarna. När högern jagades bort från regeringen och socialdemokraten Zapatero valdes, efter attentaten i Madrid (2004), så *”var det en seger med ett villkor: hundratals arbetare och ungdomar samlades framför PSOE:s lokaler och ropade ’Zapatero, svik oss inte!’.* Idag finns det en avgrund mellan PSOE och den majoritet i samhället som bar dem till makten 2004, inklusive i frågan om det katalanska folkets självbestämmande”.

Från **Italien** deltog **Lorenzo Varaldo, fackligt aktiv lärare**, med mandat från en konferens i Turin för arbetarrörelsens oberoende. Han förklarade att *”det avståndstagande i parlamentsvalet som ledde till ett nederlag för*

Monti, EU:s man, är också ett avståndstagande från alla partier; inte minst de till vänster, som alltid har vägrat att bryta med EU:s politik”.

Daniel Gluckstein, en av fyra ledare för det **franska Oberoende Arbetarpartiet (POI)** och en av samordnarna för Arbetarnas Internationella Nätverk (AIN) menade att det inte finns någon

politisk lösning utan en brytning med trojkans institutioner, som organiserar *”krig såväl inom Europa som utanför”*, syftande på den franska regeringens angrepp i Mali. Han informerade om ett förslag från Abdelmadjid Sidi Saïd, ledare för den fackliga landsorganisationen UGTA och Louisa Hanoune, ledare för Arbetarpartiet (PT) i Algeriet, om att organisera en andra session av den *Nödkonferens mot ockupationskrig; Mot inblandningen i ländernas inre angelägenheter; Till försvar av nationernas integritet och suveränitet* som hölls i december 2011.

Han lyfte också fram lärarnas kamp mot regeringens angrepp på skolväsendet, men också i vissa fall mot de egna fackliga ledarna. I det huvudsakliga lärarfacket var deltagarna på ett möte tvungna att påminna ledarna om att *”mandatet, det är vi!”*, mot ledarnas försök att driva igenom ett accepterande av regeringens motreform.

Jesus Bejar, fackligt ansvarig inom Metall (CCOO), Madrid: *”Jag var delegat till CCOO:s kongress. Vi kämpade mot att pakten om pensionerna skulle undertecknas, vilket vår nationella ledning gått med på. Denna pakt utgör i synnerhet ett angrepp på arbetarkvinnorna, genom att avskaffa deras särskilda erövringar. Låt oss inte utnyttjas av de som vill använda flaggan om jämställdhet mellan män och kvinnor mot arbetarklassen och mot arbetarkvinnorna, för det är vi, alla tillsammans, män och kvinnor, som försvarar dessa rättigheter.”*

Ileana Cretan, representant för rumänska Förbundet för Arbetarnas Emancipation (AEM): *”Europas enhet*

har ingenting att göra med EU” och den balkanisering som den driver fram. ”Ofta ställs olika nationaliteter mot varandra på ett konstgjort sätt... Men medan vi ställs mot varandra, har EU och trojkan fria händer för att konkursförklara våra sjukhus, slå sönder våra socialförsäkringssystem, förstöra våra skolor och dra in våra anställningar.”

En ung lärarinna från Madrid lanserade en uppmaning till att ”dra lärdomar av den långa lärarstrejken i Madrid 2012. Den utmärktes av dagliga stormöten som integrerade fackföreningarna och gav deras delegater mandat för möten med en kommitté på regional nivå.”

Carmelinda Pereira, från Arbetarpartiet för Socialistisk Enhet (POUS) i Portugal, informerar om ett förslag som hon och andra aktivister inom lärarfacket riktar till den fackliga landsorganisationen CGT för att de ”sammankallar en nationell nödkonferens med fackföreningar och arbetarkommissioner, för det portugisiska folkets permanenta mobilisering tills trojkans planer dragits tillbaka”.

Mathias Cornelly, aktiv inom IG Metall, Tyskland påminner om kontinuiteten från det europeiska arbetarmötet i Köln den 30 juni 2012 till dagens konferens och informerar om att i Bochum så ”hotas Opel-fabriken av nedläggning, vilket skulle leda till att 3500 arbetare och 4500 underleverantörer förlorar jobbet. Ledningen för General Motors påstår sig bedriva förhandlingar med IG Metalls ledning om Opels framtid,

men det handlar inte om några verkliga förhandlingar, utan om en anpassning till nedläggningen, som, liksom i Gent i Belgien, redan är beslutad. Mathias glädjer sig åt att lokalt på Opel har IG Metall vägrat att gå med på nedläggningen och man har vänt sig till IG Metalls förbundsordförande för att begära av honom att han tar ställning mot nedläggningen och att han beger sig till fabriken, sida vid sida med arbetarna”, mot en nedläggning som stöds av såväl Merkel-regeringen som av EU och av den socialdemokratiska delstatsregeringen.

”För det portugisiska folkets permanenta mobilisering tills trojkans planer dragits tillbaka”

**Carmelinda Pereira,
POUS, Portugal**

Gotthard Krupp, medlem av fackföreningen Ver.di:s ledning i Berlin och av SPD:s fackliga utskott, in-

formerar konferensen om en hälsning från Ver.di i Berlin i vilken man varnar för försöken att knyta upp de fackliga organisationerna till ett europeiskt sanktionssystem, riktat mot de stater som accepterar att lönerna ökar ”för mycket” eller ”för snabbt”!

Konferensen avslutades på söndagen med att ett förslag till uttalande presenterades. Eftersom konferensen inte syftade till att bilda en gemensam organisation, så antog inte konferensen som sådan uttalandet genom majoritetssomröstning. Den metod som användes vara att det fanns möjlighet att kommentera förslaget och föreslå ändringar – i en strävan efter att uttalandet skulle behålla en bred karaktär som alla delegater kunde ställa sig bakom, oavsett särståndpunkter kring andra frågor. De sex svenska delegaterna ställde sig samtliga bakom uttalandet och det “åtagande” som det innehåller.

Flera tal, bland annat från den svenska delegationen, kommer att publiceras inom de närmaste veckorna. Vi förbereder också möten i bland annat Stockholm, Göteborg och Malmö, för att berätta mer om konferensen och diskutera hur vi kan stärka samarbetet i i förhållande till den pågående mycket allvarliga utveckling i Europa, nu i skrivande stund med krisen på Cypern.

Upprop antaget av delegaterna på Tarragona-konferensen 16-17 mars 2013

Vi är arbetaraktivister, politiskt och fackligt ansvariga, som kommit från 13 länder¹ och som tillhör olika fackliga organisationer i våra respektive länder, liksom aktivister engagerade i olika politiska organisationer som härstammar från arbetarrörelsen.

Vi har svarat på det upprop som lanserades av våra kamrater i Spanien som bjöd in oss att delta på en europeisk arbetarkonferens i Tarragona den 16-17 mars för att ”*debattera fritt med ett enda mål: hur kan vi, på ett samordnat sätt, i våra länder bidra till att avlägsna de hinder som reser sig mot förverkligandet av vår enhet: För att upphäva EU:s förödande planer och fördrag; Nej till Trojkans diktatur!*”

Denna konferens hölls i ett Spanien, där 27% av den aktiva befolkningen är arbetslös (mer än 50% av ungdomarna), där de offentliganställdas löner har sänkts med närmare 30%, där sjukhusen inte längre har resurser för att upprätthålla verksamheten och där tusentals familjer kastas ut från sina bostäder varje dag. Detta i en situation, enligt de 160 närvarande delegaternas enhälliga åsikt, ger en bild av den framtid som alla våra folk utlovas av Trojkan, om det inte förhindras inom kort.

Efter en bred och fri diskussion kom vi fram till en slutsats: en ny etapp öppnar sig framför oss – en etapp av förberedelser av den nödvändiga och brådskande motoffensiven från arbetarklassen och folken i Europa.

- Efter de generalstrejker som sammankallats i enighet av ledningarna för de huvudsakliga fackliga landsorganisationerna och efter de enorma demonstrationer som vid flera tillfällen under de senaste tre åren har sett miljoner män och kvinnor välla ut på gatorna i Grekland, Spanien, Portugal... för att kräva upphävanden av de beslut som deras respektive regeringar har fattat för att verkställa diktaten från EU, IMF och ECB;
- Efter att arbetarna i Grekland den 20 februari på nytt massivt har svarat på de fackliga landsorganisationernas GSEE och ADEDY uppmaning till strejk, till försvar av kollektivavtalen och mot de order om rekvisition som Samaras-regeringen använde för att försöka bryta den strejk som de anställda på tunnelbanan i Aten bedrivit i åtta dagar;
- Efter att demonstrationerna, under denna samma februari månad, spridits till Bulgarien, med tiotusentals arbetare för att tillbakavisa privatiseringen av elverken, såsom deras bröder i Rumänien gjorde ett år tidigare;
- Efter den 23 februari och den 2 mars, då på nytt miljontals arbetare och medborgare invaderade gatorna och torgen i alla städer i Spanien och i Portugal för att säga: ”*Ut med Trojkan!*” och efter att sången ”*Grandola, Vila Morena*”, från nejlíkerevolutionen 1974, ekat överallt i Portugal, medan demonstrationerna fortsatte i Spanien;
- Efter det italienska valet som tydligt visade på den totala politiska återvändsgränd som åtstramningsspolitiken, avregleringarna, privatiseringarna av offentlig sektor och upplösningen av staten – under ledning av Mario Monti, tidigare direktör för Goldman Sachs och som troget verkställer Trojkans direktiv – oundvikligen leder till;

¹ Belgien, Danmark, Frankrike, Grekland, Irland, Italien, Portugal, Rumänien, Schweiz, Spanien, Sverige, Tyskland, Ungern.

Hur kan vi undgå att känna igen oss i det upprop som lanserades på vår konferens av en facklig aktivist från Andalusien:

”Varför händer detta? Har arbetarna och folken i Spanien funnit sig i budgetnedskärningarna? Nej precis tvärtom. Sedan tre år tillbaka, sedan Zapateros första omstruktureringsplan i maj 2010, har arbetarna och folken visat att de är redo att kämpa.

Vad är det som har saknats och som fortfarande saknas?

Jag var själv delegat till min fackliga landsorganisations kongress och där hörde jag vår generalsekreterare säga till oss att vi hade mobiliserat för mycket och inte skapat pakter tillräckligt mycket. Är det som förklarar att efter mobilisering, efter varje generalstrejk, så har vi beviljat regeringen ett uppskov, för att söka en överenskommelse, en pakt?²

Är det inte dags att utvärdera den så kallade ”sociala dialogen” som förutsätter att våra organisationer ansluter sig till EU:s planer, vilket bara kan leda till överenskommelser som skär ned på våra rättigheter, såsom pensionspakten?

Ska vi sträva efter en ”pakt” med denna korrumperade regering som underlättat uppsägningar så mycket att en miljon arbetare sagts upp på ett år? Ska vi sträva efter en ”pakt” med den regering som har bestämt att verkställa den arbetsrättsreform som sprängt sönder den rätt till kollektiva avtalsförhandlingar som vi tillkämpat oss i kampen mot Francos diktatur, vid diktatorns död? Personligen tycker jag inte det.”

Dessa frågor reses i vart och ett av våra länder, där de som styr över oss använder den ”pakt”-politik som invigdes för tio år sedan i Tyskland av kanslern Schröder med sin Agenda 2010 som exempel.

Men som våra tyska kamrater förklarade, så har denna politik banat väg för osäkra arbetsvillkor, för en förstörelse av arbetslöshetsförsäkringen och rätten till pension, vilket gjort det möjligt för finanskapitalet att i Tyskland presentera spektakulära resultat och vifta med dessa ”resultat” såsom den lösning som bör spridas i hela Europa, samtidigt som man döljer att 8 miljoner är ”lågavlönade” och 11 miljoner befinner sig under fattigdomsgränsen, att 25% av anställningarna är osäkra och att ett utbrott av fattigdomen nu drabbar den tyska arbetarklassen, i synnerhet dess pensionärer.

Vi arbetaraktivister och förtroendevalda från 13 europeiska länder, församlade i Tarragona och efter att ha lyssnat på inläggen från delegaterna från våra 13 länder, slår tillsammans fast:

- Det enda sättet att rädda Europas arbetare, folk och nationer, den enda vägen för att rädda arbetarklassen och ungdomen från en katastrof, det enda medlet för att rädda de rättigheter som arbetarkvinnorna tillkämpat sig, den enda vägen för att kullkasta åtstramningsplanerna, motreformerna och förstörelseåtgärderna går via en vägran att ingå några pakter och ”historiska kompromisser”. En vägran som går via en kompromisslös kamp för att bevara oberoendet hos arbetarrörelsen och de organisationer som den utgörs av (flera kamrater visade på Europafackets negativa roll – såsom följeslagare till EU – en oro som till stor del delas av konferensen). Detta är vägen för att bekämpa EU:s och Trojkans diktatur.
- Uppenbarligen rör det på sig i hela Europa. En första stödjepunkt mot politiken med ”pakter” och ”historiska kompromisser” har just konstituerats med de två huvudsakliga franska fackliga landsorganisationernas vägran att skriva under den överenskommelse om en avreglering av arbetsrätten

² En förening av den typ som Europafacket olyckligtvis förordar i sin kommuniké den 11 mars, där man ber den Europeiska Kommissionen att skapa det juridiska verktyg som skulle göra det möjligt att föregripa de ”förändringar och omstruktureringar” som kan svara mot ”globaliserings” krav.

– undertecknad av den tredje landsorganisationen – som Hollande-regeringen ville tvinga på dem, samt med det beslut som dessa två landsorganisationer fattade att organisera en demonstration den 5 mars i Frankrike mot att denna överenskommelse omvandlas till lag.

- De kamrater som vi lyssnat på har pekat på att andra stödjepunkter håller på att skapas under trycket från arbetarna och aktivister. I Spanien, Grekland, Portugal och även i Tyskland som man ständigt, men felaktigt, vill framhålla som en modell för ”nedlagnade” sociala relationer.

Detta utgör en uppmuntran för de arbetaraktivister som över hela Europa kämpar för att vända utvecklingen och förbereda den oundvikliga motoffensiven.

Åtagande

Vi uppmanar alla våra kamrater, aktivister och förtroendevalda att förena sina ansträngningar för att tillsammans arbeta för att vidga dessa öppningar i var och ett av våra länder.

De 160 delegaterna från 13 länder representerade på Tarragona-konferensen har beslutat att avsluta konferensen med en deklARATION i form av ett ”åtagande”.

Ett ”åtagande” att stärka och fördjupa det politiska samarbete som har påbörjats, över gränserna, för att hjälpa arbetarklassen och folken att komma över hindren för att förverkliga enheten mellan deras organisationer, för att tvinga våra respektive regeringar (från höger såväl som från vänster) att upphäva de åtstramningsplaner och de motreformer som de beslutat att tvinga på oss. Detta i namn av kraven från en Trojka (EU, IMF och ECB) vars diktatur endast är möjlig genom att våra regeringar underkastar sig de fördrag som de själva ratificerat mot folkens vilja.

Ett ”åtagande” till vilket vi bjuder in de aktivister inom arbetarrörelsen som delar andemeningen i detta uttalande att ansluta sig till, genom att skriva under det, sprida det vitt och brett omkring sig och genom att, i vart och ett av våra länder, ta alla de initiativ som kan stärka de band som förenar oss i denna gemensamma kamp.

Ju fler och ju mer organiserade vi blir för att agera tillsammans i denna riktning, desto mer kommer det att hjälpa arbetstagarna i våra länder att sätta stopp för de lidanden som drabbar våra folk.

- Vägran av alla former av arbetarrörelsens underordnanden under trojkan och de europeiska direktiven, det är framförallt en vägran att underordna sig de regeringar av alla politiska färger som verkställer dessa åtgärder.
- Arbetarrörelsens oberoende! Det är vägen för att rädda arbetarna och folken från den katastrof som hotar och som redan är på väg. Det är vägen för att förverkliga enheten mellan arbetstagarna och deras organisationer, ungdomarna och de förtryckta folken.

Vi beslutar att bilda ett europeiskt nätverk för gemensamma aktioner, för att – på ett organiserat sätt – stärka kampen för enhet och mot pakt-politiken i våra organisationer, samt för att driva tillbaka de olika regeringarna.

Det är på så sätt som vi i vart och ett av våra länder, och även på nivån för hela Europa, börjar smida de första länkarna i en verklig union av fria folk och fria nationer över hela Europa, fri från alla kopplingar till trojkan, EU och IMF, fri att i fullt oberoende försvara de arbetande folkens rättigheter och garantier.

Jordi Salvador Duch, fredag 15 mars, i Tarragonas Kongresscentrum

Ut med trojkans diktatur

För arbetarnas och folkens rättigheter

Kontakt:

Jan-Erik Gustafsson
Marcus Carlstedt

janerik@bahnhofbredband.se
emce@me.com

tel. 08 752 85 50
tel. 076 129 20 53